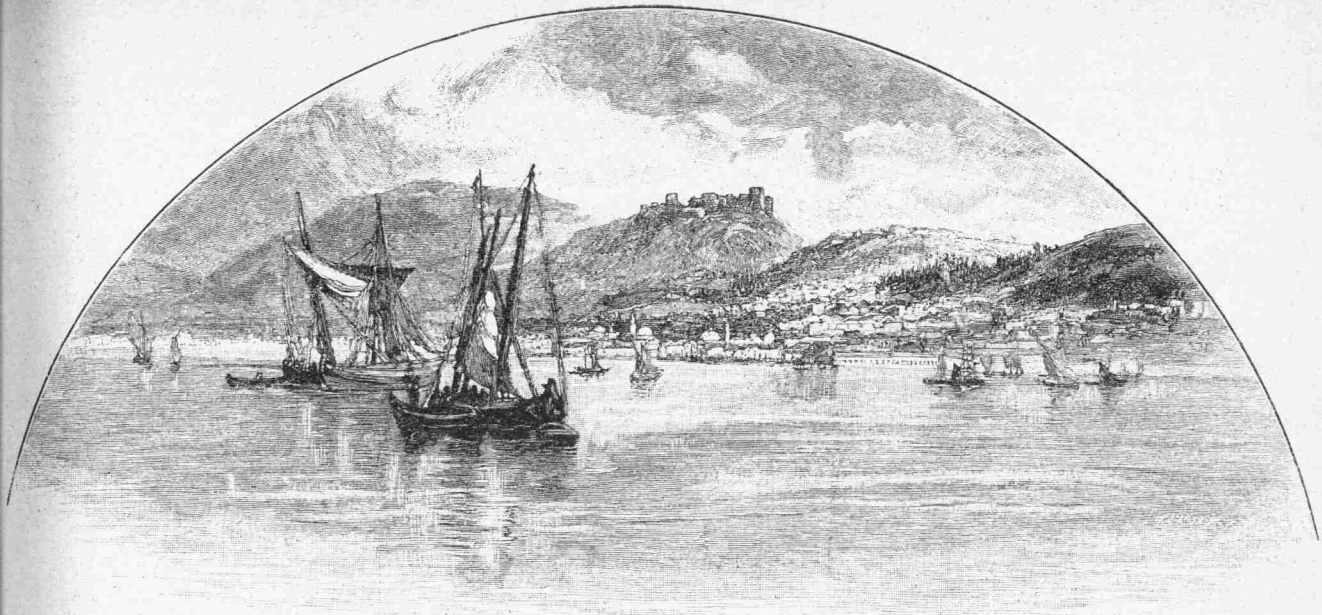

Η ΣΜΥΡΝΗ

ΝΑΥΑΓΙΩΝ ΝΑΥΑΓΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Πελώριον κύμα, λυσσώδεςτερον τῶν ἄλλων, ἐκορυφώθη οὐ μακρὰν τῆς ἀκτῆς, μαγιῶδες παφλάζον, μετὰ ροίθδου φοβεροῦ ῥηγνύμενον κατὰ τοῦ βράχου, ἀφῆσαν ὀπίσω τοὺς ἀσθενεστέρους του συντρόφους, ἀναλαβὸν δ' ἐαυτὸ τὸν ἀγῶνα, ὡς νὰ ἔτρεφεν ἀτομικὸν πάθος κατὰ τοῦ ἐλαφροῦ σκάφους, ἐλεεινοῦ φελλοῦ, περιφέροντος ἐν ἑαυτῷ, πρὸς τῇ συμφύει ἐλαφρότητι τοῦ ξύλου, καὶ τὴν τρικέφαλον ἀνθρωπίνην κουφότητα τῶν ναυδατῶν. Σφοδρότατος Εὐρος εἶχεν ἀρχίσει νὰ φουσᾷ ἀπὸ τῆς δείλης, συρίζων λυσσώδως εἰς θαλάσσας καὶ ἡπείρους, συσφίγγων καὶ περιελίσσων ἐγγύθεν τὰ κύματα, ἐμβάλλων δίνας καὶ στροβιλισμούς εἰς τὸ πέλαγος, πεδίον ἄπειρον ἀσπόνδου πολέμου, ὅπου δυσδιάκριτον ἦτο τότε ὁρμητήριο καὶ ἡ κατεύθυνσις τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ὀρίζων εἶχε συσκοτασθῇ ἤδη πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, καὶ οὐρανὸς μολύβδινος, στυγνὸς καὶ ἀφειγγής, ἐκρέματο ὑπερθεὶς ἀγρίως μαϊνομένου πελάγους, ἄφωνος ἐπὶ βρέμοντος, ἀκίνητος ἐπὶ συνταραττομένου, ὡς θόλος σκοτεινοῦ τζαμιῦ ἐπὶ δαπέδου ὀρχομένων δερβισῶν. Εἶτα κατῆλθε κατὰ μικρὸν ἡ νύξ, συγγέουσα καὶ συγκαλύπτουσα διὰ τῆς ἀμέτρου μαυρίλας τῆς τὴν ἀταξίαν τῆς πλάσεως, κρύπτουσα ἐπάνω τοὺς ἀστέρας καὶ κάτω τὰς ἡπείρους καὶ τὰς θαλάσσας. Τρία ἄστρα ἔτρεμον ἄνω πρὸς βορρᾶν, πότε συγκρυπτόμενα, πότε ἐπιφαίνόμενα, ἔτοιμα νὰ πέσωσι εἰς τὸ ἀτέρμον κράτος τοῦ Ποσειδῶνος νὰ ταφῶσι, καὶ ἄλλα δύο ἔφαινον πρὸς μεσημβρίαν, ἔτοιμοί εἰς τὸ ἐνικαυτῷ ἀφορίας. Καὶ τὰ κύματα φρίσσοντα, ὀρχούμενα, λυσσῶντα, ἐθαύοντο μετὰ παιδικῆς πεισμονῆς κατὰ τοῦ βράχου, ἠττώμενα ἀλλὰ μὴ καταβαλλόμενα, ὑπερήφανα ὡς νὰ εἶχαν τὴν συνείδησιν τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ τῆς τελικῆς νίκης

τὴν πρόγνωσιν. Καὶ ἐν κύμα πελώριον, φουσκωμένον, ἑωσφορικόν, πλαταγίζον, ὀγκούμενον, ὡς νὰ εἶχεν εἰσέλθῃ κ' ἐκρύπτετο ἔσω αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον τοῦ μίσους, φαντάζον οἶονε! ὑγρὸν κῆτος, προτεῖνον ἀφρούς ἀντὶ ὀδόντων λευκῶν, συνέλαβεν ὡς διὰ πελωρίας ἀρπάγης, ἀπὸ τὴν πρύμνην καὶ ἀπὸ τὴν πρῶραν, ἀπὸ τὴν τρόπιν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς, τὸ μικρὸν σκάφος, καὶ φέρον τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅπου μετὰ φοβεροῦ ροίθδου καὶ πολυκτύπου πλαταγισμοῦ ὁ ἀσθενὴς φλοῖός κατασυνετρίβη, διὰ νὰ πέσῃ πάλιν εἰς τεμάχια εἰς τὰ πολλὰ μικρὰ κύματα. εἰς ᾧ διελύθη ἐν ἀκαρεῖ τὸ ἐν, τὸ μέγα, τὰ ὁποῖα μετὰ φλοίσβου θωπευτικοῦ ἐδέχθησαν τὴν βορὰν τῶν.

Δὲν ἦτο ὅλως ἀπόκηρμος ἡ ἀκτὴ. Ἡ παραλία τοιαύτη οἷαν ἡδύνατό τις κατὰ τὴν ἐρεβώδη, τὴν ἀναστρὸν καὶ ἀσέλγητον ἐκείνην νύκτα νὰ τὴν διακρίνῃ, θὰ ἦτο γλυκεῖα καὶ φιλομειδῆς ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου, πρὶν πνεύσῃ ὁ Εὐρος, ὁ ἐμφυσήσας τὴν μαρίαν του εἰς τὰ κύματα. Εἰς μόνος ὑψηλὸς βράχος ὑπῆρχε, διατείνων εἰς τὴν θάλασσαν τὰς ῥίζας, ὅπου ἀμέσως ἐβαθύνετο τὸ ὕδωρ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη ὅτι τὸ κύμα, ἡ ὁ κρυπτόμενος ἐν αὐτῷ δαίμων, εἶχεν ἐκλέξῃ τὸν βράχον ἐκεῖνον, μεμονωμένον μεταξὺ δύο ἀμμωδῶν αἰγιαλῶν, ἐπίτηδες, διὰ νὰ συντρίψῃ κατὰ τῶν νώτων αὐτοῦ τὸ ἐλαφρὸν σκάφος. Ὅταν τὸ πονηρὸν πνεῦμα μασιτίξῃ, κατὰ θέαν παραχώρησιν, τοὺς ἐναρέτους τῶν ἀνδρῶν, καίτοι μαϊνόμενον καὶ λυσσῶν, μετὰ ῥόθου καὶ ἀκουσίτου εὐλαθείας ἐγγωρεῖ εἰς τὸ ἔργον. Ἀλλ' ὅταν παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ τινὲς τῶν φίλων του, πολλάκις αὐτοὶ ἐκείνοι δι' ὧν πρὸ μικροῦ κατεβασάνιζε κ' ἐτυράννει ἄλλους πάλιν φίλους του ἢ καὶ ἐχθροὺς του, μετ' ἀγρίας χαϊρεκαχίας ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ νὰ καταστρέφῃ καὶ φονεύῃ τοὺς ἰδίους καλοθελητάς του. Οἱ ἐπιβαίνοντες τοῦ μικροῦ τσερινικίου τρεῖς ἄνδρες δὲν ἦσαν βεβαίως οὔτε ἄγριοι οὔτε φύσει κακοῦργοι. Ἦσαν ἀμαρτωλοὶ, ὑποπε-

πόντες κατὰ κόρον εἰς τὰ συνήθη καὶ κοινὰ παρὰ πᾶσι πταίσματα ἕως καὶ εἰς ὀλίγην λαθρεμπορίαν πλέον μικρᾶς δόσεως ναυταπάτης.

Ἐν τούτοις ὁ διάβολος δὲν εἶχε λάβη, φαίνεται, μείζονα παραχώρησιν, ὅπως βλάβη καὶ εἰς τὰ σώματα τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ εἰς τῶν τριῶν, ἅμα τῇ προσαράξει, εἶχε κτυπήσει τὸν ἀγκῶνα καὶ τὴν πλευρὰν τὴν δεξιὰν εἰς τὸν βράχον, μεθ' ὃ αἰσθανθεὶς μέγαν πόνον ἐδυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ συνελθὼν ταχέως, ἀνέθορε κολυμβῶν εἰς τὸ κύμα, ὅπερ ἐφαίνετο ἐκπληκτικὸν ἐκ τῆς καταστροφῆς τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε, καὶ καταπραυνθέν, ἐρλοιβίζεν ἡμερώτερον περὶ τὰ συντρίμματα, ὡς θηρίον λείχον τὰ αἵματα τοῦ ἰδίου σπαράγματός του. Οἱ δύο ἄλλοι, οὔτινες δὲν εἶχαν πνιγῇ, ἀλλ' ἐπέπλεον μὲ μακροὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ κύματος, τὸν ἥρπασαν καὶ φέροντες τὸν ἀπεθίσθασαν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἥτις ἐλεύκαζεν εἰς τὸ σκότος, οὐ μακρὰν τοῦ ἀπαισίου βράχου.

*

Ἀπ' αὐτῆς τῆς θινὸς τῆς θαλάσσης ἀρχόμενον, ἐπὶ πλατείας λωρίδος γῆς, ἐξετείνετο πυκνότερον δασύλλιον πιτύων, ἐπιστέφον τὴν ἀγκάλην ἐκείνην τῆς ἐρήμου παραλίας. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν δύο μαῦραι ἀκταὶ χθαμαλαὶ διεκρίνοντο, κολοβαὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, χάνουσαι καὶ τὸ μικρὸν τῶν ὕψος. Κατέμπροσθεν ὁ μέγας πόντος ἠπλοῦτο, ὅστις ἐφαίνετο διὰ μιᾶς κατευνασθεὶς καὶ ἐπανερχόμενος μεθ' ὑποκώφου βοῆς εἰς γαλήνην, κα' ἐνέπνεε τὸ αἰσθημα ἐκείνο τῆς μελαγχολικῆς αὐτοπαρηγορίας, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ ἀνήσυχα γύναια τῶν παραθαλασσίων καμῶν, ἐνῶ μίαν ὥραν πρὶν ἔτρεχον νύκτα κομίζουσαι δέσμας κηρίων, ζώνουσαι ἐπτάκις τοὺς ναῖσκους διὰ τεσσαρακοντοργίου ταινίας κηροῦ, καὶ σημαίνουσαι αὐτοβούλως τοὺς κώδωνας, διὰ νὰ ἐξυπνήσωσι τὸν ἐνωρὶς κατακλιθέντα ἐφημέριον ὅπως ψάλλῃ παράκλησιν, ἀναφωνοῦσαι ἅμα: «Παναγιά μ', στὸ πέλαγο! Παναγιά μ', στὸ πέλαγο!», μίαν ὥραν ὕστερον, ὅταν πραυνθῇ, λέγω, ὁ ἄνεμος καὶ κοπάσῃ ἡ τρικυμία, τὰς κάμνει νὰ υποψιθυρίζωσι παραμυθούμεναι ἀλλήλας ἐλληνοπλαστικῶς καὶ χριστιανοειδωλολατρικῶς: «Ὅποιος πνίγηκε, μετάνιωσε!» Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀπεναρκώθησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἀναθάντες ἕως ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔφθανε τὸ ἐφορμῶν καὶ ὑποχωροῦν κύμα νὰ βρέχῃ τοὺς πόδας τῶν, διάβροχοι, ῥιγοῦντες καὶ τρέμοντες, αἰσθανόμενοι μεγάλην νύσταν. Ὁ γεροντότερος τῶν τριῶν, ὁ ἰδιοκτήτης καὶ κυβερνήτης τοῦ συντρίβεντος πλοίου, ὠμίλει περὶ ἀναζητήσεως καλύψης τινὸς χωρικοῦ ὅπως εὐρωσὶ πῦρ καὶ στέγην κα' ἐπαρηγόρει τὸν υἱὸν του λέγων, «ὥς εἶνε ὑγεία, καὶ θὰ κάμουν ἄλλο τσερνίκι μεγαλύτερο.» Ἀλλ' ὁ υἱὸς του δὲν ἐφαίνετο λυπούμενος τόσο διὰ τὸ τσερνίκι ὅσον δι' ἓνα ὠραίον φλώκον ἐκ λευκοῦ πανίου καινουργῇ, τὸν ὁποῖον οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν μὲ τὰς ἰδίαις του χεῖρας εἶχε ῥάψει, κα' ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ βουτήσῃ ὅπως πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνεύρῃ τὸν φλώκον. Ἐπίσης ἀνεστέναζε καὶ διὰ τὴν μικρὰν φελοῦκαν, τὴν ὁποίαν εἶχε χρω-

ματίζει πρὸ ἡμερῶν ὁ ἴδιος λίαν κομφῶς κα' ἐπιμελῶς, μαῦρην καὶ λευκὴν, ὃ δὲ σκληρὸς αἰφνιδίως πνεύσας ἄνεμος τοὺς τὴν εἶχεν ἀρπάσει, πρὶν προφθάσωσι νὰ τὴν ἀναβιβάσωσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καθ' ἣν στιγμὴν τοὺς «ἐξούριασεν» ἀπὸ τὴν Κυρὰ-Παναγιά. Διότι εἶχαν προσορμισθῇ παρὰ τινὰ ἀλίμενον παραλίαν ἐρημονήσου, διὰ νὰ φορτώσουν τυριά, ἀλλ' ἡ σοροκάδα μὲ μισὸν φορτίον τοὺς παρέσυρεν ἑξαφνα, κόψασα τὴν ἄλυσιν τῆς ἀγκύρας, ἀφραπᾶσασα καὶ τὴν μικρὰν βαρκούλαν. Ὁ δὲ τρίτος, ὅστις ἦτο ὁ πραγματευτής, αὐτὸς ἐκείνος ὅστις εἶχε κτυπήσει βραχίονα καὶ πλευρὰν κατὰ τοῦ βράχου, δὲν ἠσθάνετο τόσο πόνον ἐκ τῆς πληγῆς του, ἀλλ' ἔκλαιεν ἐνθυμούμενος τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν δωδεκάδα τῶν δερματοτυρίων, τὰ ὁποῖα εἶχε φορτωμένα ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ τοὺς ἐξώρριζε προτρέπων αὐτοὺς νὰ μείνωσιν ὡς τὸ πρῶν, ὅπως ἴδωσιν ἂν δὲν ἦτο τρόπος ν' ἀνακαλύψωσιν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης τινὰ ἐκ τῶν δεκαοκτὼ δερματίων, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐκόστιζαν πλέον τῶν δισχιλίων δραχμῶν, ὡς ἔλεγεν. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ναύτης τὸν ἐπετίμα λέγων ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὰ καλά του νὰ ἐπιμένῃ, μετὰ τόσην καταστροφὴν (ἀφοῦ τὸ τσερνίκι, τὸ κάτω-κάτω, ἤξιζε καὶ περισσότερον ἀπὸ τὰ δερματοτύρια, κα' ἔπειτα, ἂν δὲν τοῦ ἐδίδαν χεῖρα βοηθείας οἱ δύο τῶν, δύσκολα θὰ ἐγλύτωνα τὴν ζωὴν του ἀνάμεσα εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ πλοίου καὶ εἰς τὸν βράχον) ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσωσι τὰ τυριά εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα, ἀλμυρὰ ἤδη ἀπὸ πρὶν, θὰ κατήντησαν νὰ μὴν ἐμβαίνουν εἰς στόμα μετὰ τὸ θαλασσοπότισμα.

Οὕτω ὁ νεώτερος παρήτησε τὴν ιδέαν τοῦ ν' ἀναζητήσῃ τὸν φλώκον, ὃ δὲ γέρον ἐπανελάβεν ἐντονώτερον ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κυττάζωσιν ἂν θὰ εὐρωσὶ κάπου ἀνθρωπίνην ψυχὴν νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἢ τοῦλάχιστον μέρος «ν' ἀπαγγιάσουν». Ἡγέρθησαν, οἱ δύο ὁδηγοῦντες, ὁ τρίτος ἀναγκαστικῶς ἀκολουθῶν, καὶ μετὰ κοπιώδη ἔρευναν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι αἱ δύο ἀκταὶ ἦσαν δύσβατοι καὶ κρημνώδεις, εὐρον, εἰς τὸ ὄριον τῆς ἄμμου, ῥίζας τινὰς δένδρων πατημένας, οἷονεὶ φλέβας τῆς γῆς ἐξεχούσας, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δάσους, ὅπου ἐφαίνετο μικρὰ ἀλωή, καὶ ἤρχιζε νὰ χαράσσῃται μονοπάτι. Ὁ νεώτερος, πρῶτος βαδίζων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μονοπάτι αὐτό, ἐπιστρεφόμενος κατὰ πλευρὸν καὶ τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν γέροντα, ὅστις ἐκράτει ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὸν σύντροφόν του, καί, μόλις διακρίνοντες τὰ ἀντικείμενα, πότε προσκόπτοντες ἐπὶ ξηρῶν στελεχῶν ἢ λίθων, ἐπροχώρησαν ἐπ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἐβαδίζον μὲ τὴν ἀσθενῆ ἐλπίδα ὅτι θὰ ὑπῆρχε σιμὰ κάπου, ἂν ὅχι καλύβη χωρικοῦ, τοῦλάχιστον μανδρίον ποιμένος, καὶ ὅτι θὰ εὕρισκον ψυχὴν συμπονοῦσαν εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ νεώτερος ἐκράζε μὲ τὴν τραχεῖαν φωνὴν του, ἥτις ἦτο ἱκανὴ ν' ἀπομακρύνῃ ἀντὶ νὰ προσεγγίσῃ οἰκνῆποτε βοήθειαν: «Ἐ! δὲν εἶνε ἄνθρωποι ἐδῶ;» Ἦσαν δὲ οἰκτροί, ἐκρύωναν, ἐπασχαν φρικωδῶς, μὲ τὰ στραγγισμένα ἀλλὰ μὴ στεγνωμένα ἐνδύματά τῶν, καὶ τὸ στε-

νον, ἀόριστον, ζοφερόν ἐκ τοῦ διπλοῦ σκότους τῆς νυκτός καὶ τοῦ δάσους μονοπάτι· δὲν ἦτο δρόμος πρόσφορος ὅπως προσπαθήσῃσι διὰ τῆς ταχυπορίας νὰ θερμοανθῶσι καὶ ζωογονηθῶσιν.

*

Ἀφοῦ ἐβάδισαν ἐπ' ὀλίγα λεπτά, διασχίζοντες κατὰ πλάτος τὸ σύνδενδρον μέρος, ἔφθασαν ὄχι μακρὰν τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ δασυλλίου, ὅπου τὰ δένδρα ἤρχιζον κατὰ μικρὸν ν' ἀραιώνωνται. Ἐκεῖ τότε εἶδον ἀσθενὲς φῶς, τρέμον ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ λόφου, καταντικρύ των, πρὸς τὸ βορειοδυτικόν. Ὁ γέρον ἐῖπε « Δόξα σοι ὁ Θεός! », ὁ ἔμπορος ἐνθυμήθη τὰ δερματοτύρια κ' ἐστέναζε, καὶ ὁ νέος ἐμάσσα τὰς λέξεις του καὶ κατέπινε τοὺς γογγυσμούς του, ἐνθυμούμενος τὸν λευκὸν ἐκείνον φλώκον τὸν ἐκ καινουργοῦς ἀμερικανικοῦ πανίου, τὸν ὁποῖον εἶχε ῥάψει ὁ ἴδιος μὲ τὰς χεῖράς του πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Τὸ φῶς, σημειοῦν καλύβην χωρικοῦ ἐκεῖ κατοικοῦντος, ἐφαίνεται ὄχι πολὺ ἀπέχον, ὡς ἤμισυ μίλιον. Ἀνάγκη ἦτο νὰ βαδίσωσιν, ὅπως φθάσωσι ναυαγοὶ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐκείνον ἀσθενὴ φάρον. Βαθὺ ἦτο τὸ σκότος. Κατενώπιόν των ἐξηπλοῦτο μεγάλη ὁμαλὴ πεδιάς, ἣτις ἐφαίνεται μαύρη, μονότονος, ἄδενδρος, εἰς τὸ σκότος. Θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις ὡς ἀμυώδη ἔκτασιν δεκαπλασίαν τῆς ἄμμου ἐκείνης ἣν εἶχον ἐγκαταλίπει πρὸ ἡμισείας ὥρας, παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἂν δὲν ἦτο ἀμαυρά, ἀλαμπής καὶ ἄστילπος. Ἐφαίνεται μᾶλλον ὡς μαυρισμένη ἐκ προσφάτου ἐμπρησμοῦ πεδιάς, πεδιάς ἀμυώδης, ὅπου ἐκάησαν τὰ χόρτα κ' ἐμαύρισεν ἡ κόνις, χωρὶς νὰ μείνῃ στάκτη ἐκ καέντων δένδρων, ἥ ὅτι ῥαγδαίως ὑετός εἶχε μαυρίσει τὴν τέφραν καὶ εἶχεν ἀφομοιώσει τὸ χῶμα μὲ τὰ ἔχνη τοῦ ἐμπρησμοῦ.

Ὁ γέρον, ὅστις, ἂν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ἐπίνει· περισσότερον διὰ τὸ τσερνίκι του ἢ ὅσον ὁ ἔμπορος διὰ τὰ τυριά του, ἴσως κ' ἐπασχεν ἐκ παλαιῶν ρευματισμῶν τοὺς πόδας, εἶχε βαρύνει εἰς τὸν δρόμον κ' ἐπρόσκοπτε συχνὰ κατὰ τῶν ἐμποδίων τῆς ὁδοῦ. Τούτου ἕνεκα ὁ υἱὸς του ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν πρώτην τάξιν εἰς τὸ βάδισμα, ἐλθὼν δεύτερος, καὶ κρατῶν ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος προπορευόμενον τὸν πατέρα του, διὰ νὰ ὀδηγῇ καὶ ὑποστηρίξῃ τὸ βῆμα αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς εὐωνύμου κρατῶν τὴν δεξιὰν τοῦ ἀκολουθοῦντος ἐμπόρου. Ὁ γέρον, καθὼς ἐβάδιζε πρῶτος, ἀδυνατῶν νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα, προέβη, πρὶν προλάβῃ καὶ ὁ υἱὸς του νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἔδαφος, κ' ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς μαυρισμένης ἐκτάσεως πρὶν ἀκριβῶς καλῶς τί πράγμα ἦτο. Παρέσυρε καὶ τὸν νέον, ἀναγκασθέντα νὰ προβῇ δύο βήματα ὅπως τὸν συγκατήσῃ, οὗτος δὲ συμπαρέσυρε καὶ τὸν πρᾶγματευτὴν εἰς τὸ ἐπισφαλὲς βῆμα.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ¹

Ἀπάνω εἰς τὴν γλυκεῖα θωριά σου ἐκείνη μαγευτικὴ χλωμάδα εἶναι χυμένη,
ἔς τὰ φρύδια καὶ ἔς τὰ χεῖλ' εἶναι γραμμὴν ἀγνὴ τῆς παρθενιάς ταπεινοσύνη.

Ὁ στοχασμὸς τὴν κεφαλὴν σου κλίνει
καὶ ἡ ψυχὴ σου μὲ σὲ μονάχῃ κραίνει,
καὶ ἂν σπκώσης τὰ μάτι' αὐτοῦ προβαίνει
ἀγγέλου ἀγάπῃ καὶ οὐρανοῦ γαλήνῃ.

ἂν περπατῇς, τὸ μάτι ἐρώτεμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει,

καὶ ἂν ἔς τὰ χεῖλιν φωνὴν στείλ' ἡ καρδιά σου
δροσιὰ παρηγοριάς αὐτὴ ραντίζει
μέσα σὲ κάθε στήθος πονεμένο.

1815

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΥΛΛΑΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ²

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ

Ἀδύνατος ἦτο εἰς τὴν φιλαυτίαν μου ἡ ἐλαχίστη κολακευτικὴ ἀπάτη περὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐπροξένησα εἰς τὴν κυρίαν ταύτην. Ἄλλ' εἶμαι ἤδη τριακονταπενταετῆς καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου δὲν ἐξαρτᾶται πλέον, δόξα τῷ Θεῷ, ἐξ εὐνοικοῦ ἢ δυσμενοῦς βλέμματος γυναικός. Ἀκολουθήσας δι' ἡσύχου ὀφθαλμοῦ τὴν φυγαδευθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀπαίσιᾶς μου μορφῆς ἀμαζόνα, εἶδα αὐτὴν στρεφομένην πρὸς ἀριστερά, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς ἄλλην τινὰ παράλληλον ἀτραπὸν τοῦ δάσους. Εἰσδύσας τότε εἰς γείτονα λόχμην τὴν ἐπανεῖδον τρέχουσιν πρὸς ἐντάμωσιν δωδεκάδος περίπου ἱππέων, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀναμένοντες αὐτήν, καὶ κράζουσιν μακρόθεν διὰ φωνῆς διακεκομμένης: — «Κύριοι, ἀγριάνθρωπος! Ὑπάρχει εἰς τὸ δάσος ἀγριάνθρωπος!»

Εὐρίσκων τὸ προοίμιον τοῦτο ἐνδιαφέρον ἐτοποθετήθην εἰς ἀναπαυτικὴν σκοπιάν ὅπισθεν θάμνου καὶ ἠνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ ὦτα. Πάντες ἐπερικύκλωναν ἤδη τὴν ξανθὴν κυρίαν, πεισθέντες ἐκ τῆς συγκινήσεως αὐτῆς ὅτι δὲν ἦστέ:εὔετο· αὕτη δὲ ἐξηκολούθει ἰσχυρίζομένη ὅτι εἶδεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἂν οὐχὶ ἀκριβῶς ἀγριάνθρωπον, ἄνδρα τοῦλάχιστον ῥακενδύτην, τοῦ ὁποίου ὁ χιτῶν ἐφαίνεται αἰμοσταγής, τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες βδελυρᾶς

1 Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἀνέκδοτον τέως ἀντιγραφὲν ἐκ παλαιοῦ λευκώματος δημοσιεύεται τῇ φιλικῇ ἀδείᾳ τοῦ ποιητοῦ.

Σ. τ. Δ.

2 Ἴδε σελ. 5.